

[Hanne Budtz.]

kunne ønske sig at sætte fortrydelsesparagrafferne til diskussion, men dem har man altså ikke taget med her. Jeg kan i denne forbindelse bemærke, at det problem var genstand for overordentlig dybtgående forhandlinger her i det høje ting, da adoptionsloven blev vedtaget i 1956. En stykkevis ændring synes jeg ikke er heldig; det er bedre at få hele loven til virkelig grundig behandling.

Når der foreslås en så vigtig nydannelse som den, vi alle sammen er meget interesseret i, vedrørende de glemte børn, så ville det også være forkert at træffe en ganske hurtig og uafklaret beslutning uden at have set betænkningen fra det sagkyndige udvalg, som justitsministeren netop har omtalt.

Det er rigtigt, at der fra mange sider i dette ting er rejst interesserede spørgsmål i de forløbne år. Jeg kan nævne, at fru Lis Møller allerede den 27. november 1968 rejste netop dette spørgsmål om at give fædre til børn født uden for ægteskab fortrinsret i tilfælde af adoption. I samme forbindelse spurgte hun også om bortadoption af de glemte børn, og justitsministeren svarede dengang i november 1968 som i dag, at det i realiteten er et spørgsmål om forældremyndigheden, og at vedrørende de glemte børn var justitsministeren ikke uenig med fru Lis Møller.

Fru Lis Møller spurgte videre den 22. oktober 1969, om ministeren ville fremkomme med en revision af adoptionsloven, og det var netop med tanke på en almindelig revision og ikke en lappevis revision. Også det svarede ministeren på ved at meddele, at et udvalg nu ville blive nedsat.

Jeg kan om problemet de glemte børn, som jeg skal vende tilbage til, bemærke, at det konservative folkeparti i sit program fra november 1970, „70ernes folkeparti“, er gået ind for en frist på 2 år, men jeg vil dog bemærke straks, at det er et principielt synspunkt; det er klart, at der må tages nærmere stilling til en uddybning af betingelserne for bortadoption.

Om lovforslaget skal jeg i øvrigt bemærke, at i spørgsmålet om myndighedsalderen er det nok rigtigt at være på linje med nordiske konventioner. Om alderen til sin tid, når den engang vil blive ændret fra de nuværende 25 år, skal være 20 eller 21 år, kan sikkert ikke være afgørende. Jeg kan dog ikke undlade at bemærke, at jeg finder det ikke rigtigt at lovgive på den måde, at man i bemærkningerne siger, det er ikke meningen, man skal bruge myndighedsalderen, kun i undtagelsestilfælde. Når vi skal lovgive, må det være sådan, at når borgerne læser loven, så kan de regne med, at den aldersgrænse, der står i den, er den rigtige og ikke bare en, der undtagelsesvis kan bruges i praksis.

Jeg tror ikke, jeg behøver at gå ret meget ind på det spørgsmål, hvorvidt en far til barnet født uden for ægteskab skal kunne adoptere sit barn. Jeg er helt enig i de betragtninger, justitsministeren netop er kommet med, at det eneste logiske naturligvis er, at denne far snarere får mulighed for at få overført forældremyndigheden; det er simpelt hen det eneste, der mangler i dette retlige forhold mellem barnet født uden for ægteskab og faderen. Det var jo sådan, at indtil 1923 kunne også moderen adoptere sit eget barn. Denne adgang ophævede man, altså også for faderens vedkommende, efter indgående overvejelser i 1956, da jeg selv var med til behandlingen her i det høje ting.

Om samtykkeerklæringerne skal jeg blot bemærke, at selvfølgelig må der være en grænse, men det må være helt afgørende, at moderen — det kan selvfølgelig være forældrene, men det vil vel oftest være den enlige moder — har en virkelig betænkningstid; det må være afgørende, at hun får oplysning om den økonomiske hjælp og støtte, der er mulighed for at give hende fra samfundets side, såfremt hun beholder barnet. Det må dog komme i første række. Altså nøjagtig de samme synspunkter, som vi fremkom med i forbindelse med svangerskabslovgivningen, oplysning og hjælp før man træffer en så alvorlig beslutning. Det må også være helt